

- Ти, аслъ, открий време си шегаджия, - и зала майка му.

На въпроса ми, как му е дошло на ум да пише, Ведбал отговори:

- Подражавах на брат си, Тома. Той вече пише в същия вестник с псевдоним Голголенко. Защо, рекох, да не се опитам и аз?

Христо живееше на улица "Овчо поле" № 66, с родителите си, разбира се под наем - нали бяха бежанци от Кукуш - беднотия, немотия. . . . Къщата беше обикновена ючбунарска панятова къща, гъсто населена и съвсем непригодна за поетическа дейност. Сам Ведбал по-късно, през 1919 година се посмя на особеностите на тази къща, като я описва в стихотворението "Поетична обстановка".

Макари да бушуваше война, разговорите ни се водеха все около нашите литературни интереси - сякаш възрастта ни - по на петнадесет години и седемнадесет - колкото бе той, отстраняваше войната от нас като фактор. Това бяха ученическите години, години на родителска опека, на неотговорност, и - главно, мисля, на подслоняване под широките поли на Музата. Поезията, литературата за нас беше нещо по-вездесъщо, по-вечно / и както си е / от тази временна война. Ведбал проповядваше:

- Не бива да останем газетарски хумористи. На мене ми пречи припряността. Щом ми дойде рима, идея, веднага я обръщам в стихотворение и ако може, още в същия ден го печатам. Така не се дава ценно, неувехващо творчество. Пък и откъм идеи страдаме: пишем, сякаш за самото писане; да си видим псевдонима във вестника; да си направим джумбуш; ако щете - спорт някакъв. А няма ли идея, която да лежи в основата на едно творчество; която да вдъхновява, да минава като червена нишка през цялото творчество на една личност, - "пиши го бегал" такъв автор.

Право или криво, той обичаше да се шегува с лириците, които пишяха "сериозно", обаче беше напълно прав, когато ги подиграваше за липсата на идейност. Израз на тази му шеговитост бяха стихотворенията "Ваканционен Лорерай" и "Нощна идилия". И в двете стихотворения той обилно се шегува с това име Лорерай, което по онова време беше завладяло умовете на лириците.

Между друго ще отбележа, че Ведбал се представяше в първото от тези стихотворения /както и в някои други/ за войник, без да беше служил. Значи, пишеше наизуст, под впечатление на другари - войници. С военщината Ведбал се сблъска едва през 1917 г., когато влезе в Военното училище. Другояче стои въпросът с заобикалящите го теми: Той пише смело за комисарските и други неуредици. Все така актуален и черпещ от живота е той и с първите си стихотворения още през 1916 година: "Аз на цирк бях" /където подиграва стражари, трамвайни неуредици, министри/ и други